

שיחת העורבים

"כנס! כנס!" קראה סבתא גרנני. "בוקר טוב דיקי!" אמרה כשדיקי זחל לתוך החדר שלה. אחרי שדיקי התיישב על הספה הקטנטונת הוא לא ידע איך לשאול את סבתא גרנני על

"קרע, קרע, קרע" קרא עורב זקן כשהוא מביט על שני עורבים אחרים. "קרע?" שאל העורב השני כשהוא מנער את נוצותיו ומסובב את ראשו כדי לראות טוב יותר את הילד הקטן, ששכב תחת העץ. "קרעעער, קרעעער!" ענה העורב הראשון. "העורבים האלה מדברים זה עם זה!" חשב דיקי ששכב על גבו תחת עץ האלון הגדול וצפה בשלושת העורבים. עכשיו העורב השלישי הוסיף "אר, אר, קרעע!" דיקי קפץ ממקומו ורץ במורד הגבעה, שם איפה שחיה הסבתא גרנני. ביתה היה קטן מאוד, לא גדול מארגז לפסנתר, אך הוא הספיק לסבתא גרנני, כי היא לא הייתה גבוהה יותר מחצי מטר. היו אנשים שחשבו שסבתא גרנני היא מכשפה. מובן שדיקי ידע שסבתא גרנני אינה מכשפה, כי היא הייתה טובה ונחמדה. לכן הוא דפק בדלת קטנה של ביתה.

מה שרצה לשאול ורק סיבב את אגודליו. "למה אתה מסובב את האגודלים, דיקי?" שאלה סבתא גרנני כשהיא מחייכת אליו מאחורי המשקפיים שלה. "אני סקרן על מה שוחחו שלושה העורבים" ענה דיקי. סבתא גרנני ניגשה לארון הקטן

שלה והוציאה משם בקבוקון קטן עם נוזל סגול. היא טפטפה שלוש טיפות על כף והגישה לדיקי.

"האם אני צריך לשתות זאת?" שאל דיקי. "כן, חביבי, ותוכל להבין על מה מדברים שלושת העורבים."

דיקי בלע את הנוזל הסגול, כי מאוד רצה לחזור לעץ האלון ולהקשיב לעורבים. סבתא גרנני הביטה עליו תוך מצמוץ עיניה העליזות ואמרה לו לרוץ לעץ.

דיקי הודה לסבתא גרנני ורץ כמה שרק יכול היה לעץ שעליו עדיין ישבו העורבים. העורב הראשון קרא "אני יודע איפה נמצאת קופסה מלאת מטבעות זהב!"

"הי אחי, איפה זה?" שאל העורב השני. "באמצע האחו הגדול, והוא תהיה שייך למי שימצא אותה ראשון!"

"ואני יודע איפה מונחת קופסה מלאת ממתקים!" קרא העורב השני.

"אא, איפה זה, אחי?"
"באמצע האחו הגדול, והיא תהיה שייכת למי

שימצא אותה ראשון."
"אבל אני יודע איפה מונחת קופסה מלאת
גלידה!" קרא העורב השני.
"הו אחי, איפה זה?" שאל העורב הראשון.
"באמצע האחו הגדול, והיא תהיה שייכת למי
שימצא אותה ראשון."
ואז העורבים עברו לשיחה על עניינים אחרים
אבל דיקי כבר לא שמע אותם, כי הוא רץ
בכוון האחו הגדול מהר ככל האפשר.
וכשהגיע לאמצע האחו הגדול מצא שם ארגז
גדול ובתוך הארגז שלוש קופסאות. אחת
הכילה מטבעות זהב, שניה ממתקים
ושלישית הייתה מלאה גלידה.
"מצאתי זאת ראשון!" קרא דיקי. הוא הוציא
עפרון מכיסו וכתב את שמו על הארגז.
אזי דיקי רץ הביתה מהר מאוד וסיפר לאבא
שלו. אבא רתם מיד את הסוס שלהם לעגלה,
והם נסעו למרכז האחו הגדול, שמו את
הארגז על הכרכרה ולקחו אותו הביתה.
הם קראו לאמא של דיקי וביחד אכלו קצת
גלידה וממתקים. ואחר כך דיקי לקח קצת

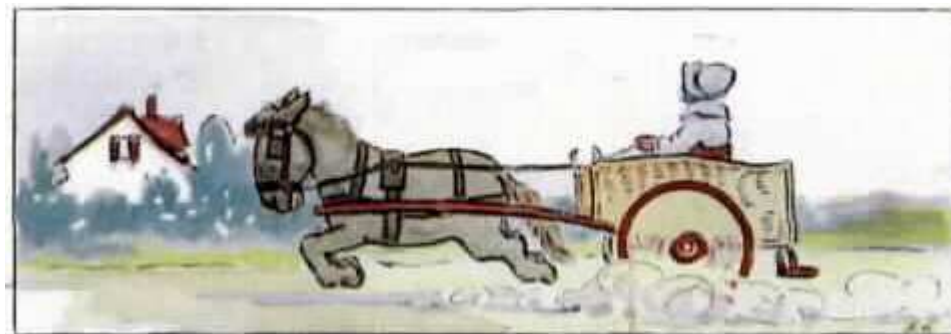

ממתקים וגלידה!"
ואמנם כך היה. למרות שהם אכלו קודם את
כל הממתקים ואת כל הגלידה, הקופסאות היו
שוב מלאות. לכן אבא הוציא שני חופנים
גדולים של מטבעות זהב והם ראו איך
הקופסה התמלאתה שוב עם מטבעות.
"הווי" קרא דיקי. "הההה!" קראה אמא.
"הוהוהו!" קרא אבא "נעשה עכשיו מסיבה
גדולה."

דיקי נסע בכרכרת פוני שלו סביב כל הכפר
והזמין את כולם למסיבה. והם באו ואכלו
וקופסת הגלידה התרוקנה שש-עשרה פעם
והתמלאה שוב. והם אכלו שבע-עשרה
קופסאות ממתקים, וקופסת הממתקים
התמלאה שוב. ואז אבא ואמא של דיקי נתנו
לכולם מטבעות זהב כמה שרק יכלו לקחת
הביתה ואת הקופסה רוקנו שמונה-עשרה
פעם וכל פעם שהם רוקנו את הקופסה היא
התמלאה שוב.

כולם הודו מאוד לדיקי. אך דיקי הלך שוב
לסבתא גרנני שאכלה כבר שמונה צלחות

גלידה וממתקים ומטבעות זהב והביא לסבתא
גרנני. אחר כך דיקי רץ חזרה הביתה, אכל
עוד קצת גלידה וממתקים ושאל את אבא
האם הוא יכול לקחת קצת מהמטבעות כדי
לקנות משהו לעצמו.
"בוודאי, דיקי" אמר אבא "אלה מטבעות זהב
שלך."

אז דיקי לקח שני חופני מטבעות, הלך העירה
וקנה שם פוני קטן וכרכרה ורתמה וכרכרה
הקטנה רתומה לפוני הקטן נסע הביתה.
אבל כשחזר הוא היה שוב רעב לגלידה
ולממתקים וניגש לארגז כדי לקחת קצת.
"אמא! אבא! בואו לראות! הארגז שוב מלא

לכן איש כבר לא קרא יותר לסבתא גרנני
מכשפה, כי ידעו שהיא טובה ונחמדה.
דיקי שם לפני ביתם את שלושת הקופסאות,
קופסת המטבעות, קופסת הגלידה וקופסת
המתקים, וכל מי שרצה ממתקים או גלידה
או מטבעות זהב יכול היה לבוא ולקחת.
דיקי קרא לזה "מסיבת-תמיד" כי תמיד נמצא
מישהו לפני הבית ואוכל מהמתקים או
מהגלידה, או ממלא את כיסיו במטבעות.
אז פעם אולי תבואו גם אתם לשם?

גלידה, והביא אותה ואמר לכולם שרק הודות
לסבתא גרנני יכלו לעשות מסיבה כזו יפה.
הוא סיפר להם שהיא לימדה אותו להבין את
שיחת העורבים.

